

Роздаткові матеріали до роману Шарлотте Кернер «Світлокопія»

А.

«Ти, Іріс, була стовбуром, а я – твоїм зеленим весняним пагоном або ж саджанцем. Саме це означає в перекладі з грецької слово «клон». Спершу так називалося все, що з'явилося на світ без статевого акту, наприклад, саджанці рослин або ж одноклітинні мікроорганізми, які розмножуються поділом. Згодом так стали казати і на штучно розмножених тварин, у тому числі і ссавців: близнят, трійнят, четвірню. І врешті-решт це ім'я закріпилося за людьми з ідентичною генетичною інформацією, такими, як ми з тобою» (с. 41).

Б.

«Після твоїх подорожей ти страшенно несподівано і раптово вдиралася у моє маленьке дитяче життя, і мені аж паморочилося в голові. Ти сама вирішувала, коли ти хотіла б з'явитися. Твої концертні сукні були пошиті з блискучих, штивних тканин, вони шурхотіли, коли ти рухалася. Цей звук найсильніше нагадує мені про наше спільне життя» (с. 42).

В.

«Цей жалюгідний виступ на день матері! А ти навіть не зауважила мою жовту стрічку. Коли я просто хотіла, щоб ти врешті звернула увагу на мене. Перед самим концертом ти просто не побачила мене. Ти показувала мене усім, як себе: дивіться, ось мій клон! Хіба це не вдала копія? На знак протесту мені залишилися тільки кольоровий одяг і яскраві стрічки. А як ще може виразити свій протест одинадцятирічна дитина? Якби ти розізлилася на мене, я би знала: я для тебе – хтось. Але того дня ти не дозволила мені пережити навіть такий крихітний тріумф. Ти навмисне не помітила мою жовту стрічку!» (с. 76)

Г.

«Ще кілька тижнів після того я не могла спокійно реагувати на телефонні дзвінки, а щоразу зривалася і бігла, щоб першою зняти слухавку. Але голосу Крістіана я так і не почула. Любовні муки особливо дошкуляють, якщо їх не можеш ні з ким розділити і нема кому тебе втішити» (с. 100).

Д.

«Я завжди була тільки нею: Іріс, прочитаною ззаду наперед, була істотою, створеною за її милістю. Я здавалася сама собі кимось, хто розбирає російську матрешку. Кожна наступна лялька всередині схожа на попередню, тільки трохи менша, ці дерев'яні оболонки стають усе меншими і меншими, а в самому кінці зникають зовсім, перетворюються на ніщо. І от я була це «ніщо» (с. 128).

- Іріс Зелін завжди залишалась самотньою. Чи вдалось Сірі подолати це відчуття?

«Ти була так високо нагорі і така самотня, самотня навіть у намірі: ти створила людину за своєю подобою. Ти стала жінкою і чоловіком, матір'ю і батьком, а ще і сестрою – усе в одній подобі».

- Яка роль музики у житті обох героїнь? Вона задає тон чи залишається другорядною?

«Музика – це туга», – сказала ти колись. За чим ти тужила, коли скомпонувала мене? Невже і справді за вічним життям? Вас, творців сучасної музики, постійно питають, навіщо ви взагалі пишете? Сьогодні я востаннє питаю тебе: навіщо ти мене створила? Ця гармонія ДНК болюча для душі. Ці хімічні фальшиві звуки болючі і для твоєї душі (с. 103).

- Чи любила Сірі свою матір? Як змінилось життя дівчини після смерті Іріс?

«Врешті на очі Сірі набігли сльози, і вона змогла заплакати. Вона плакала, бо їй було сумно, а також зі страху, що тепер їй доведеться жити одній. Бо Іріс двічі покинула свій клон – і як мати, і як близнючка. А близнюкові, який залишається жити, завжди непросто. Але Сірі плакала і від радості, що нарешті зможе жити сама» (с. 143).

- Між Сірі та Джонатаном Фішером не склалась розмова. Чому Сірі так різко й грубо відштовхнула Фішера-молодшого аж за 10 років після смерті матері?

«Я струсила його руку зі своєї і глянула йому в очі. Здається, йому це видалося провокативним, і він теж подивився на мене зухвало. Тож він був дуже здивований тим, як холодно і твердо прозвучав мій голос, коли я сказала йому: – Я ненавиджу подвоєння, містере Фішер. І я дуже боюся старих історій, а особливо з повторами» (с. 158).